

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tribunal Poenitentiæ Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut
Reo Posterior De Confessario Ut Judice**

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

§. 1. Quid sit, & operetur Pænitentia Sacramentalis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

perest dicere de Confessario, ut eandem
legitimum injungat.

§. I.

*Quid sit, & operetur Pœnitentia
sacramentalis?*

108. Pœnitentia autem pro satisfactio-
ne sacramentali sumpta est bonum ali-
quod opus à Confessario injunctum pœ-
nitenti ad persolvendam pœnam tempo-
ralem pro remissis peccatis adhuc debitam.
Nam quodd unacum culpa peccati
semper etiam remittatur universa pœna,
error est, qui per *illustria in sacris litteris
exempla, & per divinam traditionem mani-
festissime revincitur.* Trid. *sess. 14. cap. 8.*
ibique multis etiam rationibus refellitur.
Remanet ergo communiter post dimis-
sam culpam peccati, & cœnam æternam,
adhuc pœna aliqua temporalis in hoc vel
alte o seculo luenda, ut etiam ex SS. Pa-
tribus sūtē probat Laym. *lib. 5. tr. 6. cap. 15.*
n. 2. quam ut tanto melius in hac vi-
ta expiare possemus, voluit Christus
præter alia media, quæ in Ecclesia habe-
mus, etiam Sacramentum pœnitentiae ita
instituere, ut in eo pœnitentibus injun-
gerentur à Confessario opera quedam
pia, si'que pro residua temporali pœna
satisficeret. In pœnitente enim, præter
contritionem & confessionem, etiam sa-
tisfactio ad integratatem confessionis ex
DEI institutione requiritur, ut loquitur
Trid. *cit. sess. 14. cap. 5.* Unde jam etiam
pars Sacramenti Pœnitentiae est, & di-
citur; sed integralis tantum, non es-
sentialis, quia non concurrit ad culpe &
pœnae æternæ remissionem, cum hæc per

absolutionem fiat, antequam existit satis-
factio.

109. Opera quoque pia, prout sunt
pœnitentia seu satisfactio sacramentalis,
habent vim non tantum ex opere operan-
tis, sicut quævis alia, sed etiam ex opere
operato. Tan. *Tom. 4. Diff. 6. q. 8. à
n. 21.* Laym. *l. c. n. 14.* Dicast. *de penit.*
Diff. 14. n. 15. non tamen ad remittendam
culpam, aut pœnam æternam, ut paulò
antè dictum; neque ad conferendam vel
augendam gratiam sanctificantem, ut ex
probabiliori doce: Tan. *l. c. n. 23.* sed tan-
tum ad remittendam pœnam temporali-
mem pro remissis peccatis adhuc debitam.
Ratio est, quia omnis pars Sacramenti
habet vim efficiendi ex opere operato id,
quod significat; aqui opera nostra,
quatenus sunt proprie pœnitentia sacramen-
tali injuncta, sunt pars Sacramenti, & eate-
nus significant remissionem pœnae tem-
poralis, utpote satisfactoria, & satisfactio;
ergo eandem remissionem ex opere ope-
rato efficiunt. Unde jam fit, ut sem-
per aliqua pars pœnae remittatur per opus
pium pro pœnitentia sacramentali impos-
sum, etiamsi sit minimum, & pec-
catis improportionatum. Tan. *l. c. n. 25.*
v. g. eleemosyna unius oboli; inò eiò
in iuper opus ejusmodi ex fine ei extrinse-
co, ad quem à pœnitente, cùm ad nullam
aliam intentionem obligatus est, unicè
refertur, sit venialiter malum, & forma-
le peccatum. Laym. *cit. cap. 15. n. 14. v.*
Dico II. Dicast. *l. c. n. 153.* quia per neu-
trum hoc impeditur effectus remittendæ
pœnae ex opere operato procedens; sicut
nec impeditur in aliquo Sacramento v. g.
Eucharistia; quodd, eti minima ejus par-
ticula

An semper imponenda? &
quando?

ticula sumatur, & tantum in ordine ad finem malum, sed solùm venialiter; tamen effectum, quem ex opere operato habet, adhuc producit.

Sed & Laym. l.c. ulterius infert, quod modica pœnitentia sacramentalis plus debeat de poena temporali, quam magna proprio motu suscepta. Item quod sicut Sacraenta ex opere operato producunt maiorem gratiam in suscipiente magis disposito; ita etiam pœnitentia sacramentalis tanto plus poena temporalis ex opere operato tollat, quanto ipsa est major, & eam peragens est magis dispositus; atque adeo, quod etiam pœnitentes optare debant, ut ipsis à Confessariis non leves, sed magnæ pœnitentiae imponantur; nisi iustæ cause subfint eam minuendi, de quibus infra n. 120. & seq.

Quodsi quis injunctam pœnitentiam peragat, in ordine ad finem mortaliter malum, velin statu peccati mortalis, satisfacit quidem ille præcepto Confessarii, ejusque obligationi, nec tenetur illam iterum peragere. Laym. l.c. n. 15. & Tan. l.c. n. 17. (modò per hoc non ipsa operis injuncta substantia mutetur, ut bene observat Tan. l.c. n. 27. & seq.) sed per eam nihil obtinet remissionis ex poena temporali, cùm sit inimicus DEI, adeoque indignus, cui fiat aliqua remissio. Dicast. cit. Diff. 14. n. 166. An autem postea remoto obice consequatur, est quidem pius credere, sed valde incertum, multis affirmantibus, multis negantibus apud Tan. l.c. n. 27. vide Hugo de pœnit. Diff. 25. n. 41. & sup. lib. 1. p. 4. n. 12. Laym. l.c. Dian. p. 3. tr. 4. Ref. 85.

110. Confessarius, per se & regulariter loquendo, tenetur confitenti injungere pœnitentiam; constat ex Trid. sess. 14. cap. 8. ubi: debent, inquit, Sacerdotes Domini-salutares, & convenientes satisfactiones injungere. Et ratio est, quia ex suo officio debet tanquam Judex debitam pro peccatis pœnam exigere, & tanquam Medicus pœnitentem à relapsu præservare, & tanquam Minister Sacramenti illud integrali sua parte non mutilare. Unde patet, hanc Confessarii obligationem esse gravem & sub mortali, sed tantum ex genere suo & ordinariè. Tan. cit. Diff. 6. q. 8. Sienim Confessarius deliberatè, absque contemptu tamen, omittet pœnitentiam injungere illi, qui tantum de venialibus; vel de mortalibus quidem, sed jam antè semel ritè expiatæ se accusaret, peccaret tantum venialiter ob parvitatem materiæ, cùm ob ejusmodi peccata levis tantum injungenda sit pœnitentia. Lug. Diff. 25. sect. 4. n. 49. Tamb. l. 4. cap. 1. §. 1. n. 1. Dian. p. 6. tr. 6. Ref. 44. contra Palao de pœnit. Diff. un. p. 21. §. 2. n. 6. qui putat, Ministrum hīc non leviter peccare, quando Sacramentum etiam levitatum parte integrali mutilat. Sed non bene, cùm hoc ipsum ille ex communi negare debeat de omissione levis integralis partis in Baptismo, Ordine &c.

Dixi autem per se & regulariter; quia dantur aliqui casus in quibus licet dari potest